

Jaučiausi LYG NAUJAI GIMUSI

Džesika Larsen

Paremta tikrais įvykiais

Estija

Turiu tau siurprizą!“ – pasakė *Ema* (mama), „Pasiimdama Rasmusą iš mokyklos. Jie ėjo drauge siauromis gatvelėmis, apstatytomis spalvingais namais.

„Pietums bus *rosolje*?“ – viltingai bandė atspėti Rasmusas. Jie jau valgė tai praeitą savaitę per jo septintąjį gimtadienį. Bet burokų ir bulvių mišrainės su sūdyta silke jam niekada ne per daug!

Ema papurtė galvą ir nusišypsojo. „Šį rytą sutikau dvi merginas. Misionieres. Jos užeis šį vakarą papasakoti apie savo bažnyčią.“

Rasmusas pažvelgė į ją susidomėjęs. Jis dar niekada nebuvo sutikęs misionierių.

Kai misionierės atėjo, jis savo kambaryje žaidė su žaisliniu gaisrininkų automobiliu. „Tere! Tere! Labas!“ –

pasveikino jos *Emą*, užeidamos į jų butą. Nusiavusios sunkius batus, apsiavė šlepetes, kurias *Ema* laikė svečiams. Tada *Ema* pasodino jas ant oranžinės sofos. Bet Rasmusas delisė už durų.

Aukštesnė mergina pastebėjo jį ir nusišypsojo. Ant jos juodos kortelės buvo parašyta „Ōde Kraig“ (liet. sesuo Kraig). „Mama sakė, kad neseniai buvo tavo gimtadienis, – pasakė ji. – Kai ką tau atnešėme.“ Ji padavė jam mažą kortelę. Rasmusas pažvelgė į ją įdėmiai.

Tai buvo vyro paveikslėlis. Jis dėvėjo baltais drabužiais, o jo rankos buvo ištiestos.

„Ar žinai, kas jis toks?“ – paklausė ōde Kraig.

Rasmusas nežinojo to vyro vardo. Jis niekada anksčiau nematė to paveikslėlio. Bet vyras atrodė gana galingas.

„Manau, kad jis yra karalius!“ – atsakė Rasmusas.

Abi misionierės nusišypsojo. „Tikrai! Jis yra karalių Karalius! Jo vardas yra Jėzus Kristus, – pasakė ōde Kraig ir išitraukė knygą mėlynais viršeliais. – O čia knyga, kuri moko apie jį, *Mormoni Raamat*. Mormono Knyga.“

Jis su *Ema* pradėjo skaityti Mormono Knygą kiekvieną dieną prieš eidamas į mokyklą. Būdamas mokykloje Rasmusas kartu su klase eidavo pasivaikščioti gamtoje, o po to pietų miego. Po mokyklos jis su *Ema* dažnai susitikdavo su misionierėmis. Su jomis kalbėdavosi apie tai, ką perskaitė Mormono Knygoje. Kartais *Ema* pavaišindavo visus *kringeliu*, pintu pyragu su cinamonu. Savaitgaliais jis su *Ema* važinėdavosi dviračiais arba iškylaudavo paplūdimyje. Kartais jie ilgai vaikščiodavo mišku palei pamėgtą upę.

Vieną kartą taip jiems vaikščiojant mišku *Ema* pasakė, kad nori pasikrikštyti. Rasmusas nusišypsojo. Misionierės prašė *Emos* melstis, kad sužinotų, ar turi krikštytis. Atrodo, ji gavo atsakymą!

„Ir aš žinau, kur mane pakrikštys, – pasakė ji šypsodamasi. – Ar gali atspėti?“

Rasmusas pagalvojo apie misionierių pamoką apie krikštą. Jos parodė paveikslą, kuriame Jėzus ir Jonas Krikštytojas stovėjo upėje. [...]

„Upėje! – sušuko jis. – Mūsų mėgstamoje upėje.“

Po savaitės Rasmusas stovėjo ant upės kranto su misionierėmis ir keletu kitų žmonių iš Bažnyčios. *Ema* buvo pasiruošusi krikštytis. Ji, kaip ir Jėzus, buvo visa panardinta į vandenį. Išnėrusi ji nusišypsojo. Rasmusas norėjo amžinai prisiminti šią akimirką – žydrą vandenį, baltas laukų gėles pievoje ir savo mamos šypseną.

„Kaip jautiesi, kai pasikrikštijai?“ – paklausė jis vėliau, kai visi vaišinosi misionierių atneštais sausainiais.

„Puikiai, – atsakė ji. – Norėjau likti upėje amžinai. Jaučiausi lyg naujai gimusi!“ Ji stipriai jį apkabino.

„Noriu pasikrikštyti per kitą gimtadienį. Taip, kaip tu ir Jėzus, – pasakė jis jai. – Noriu taip pat jaustis lyg naujai gimęs!“ ●

Autorė gyvena Teksaso valst., JAV.

GARTO BRANERIO ILLUSTRACIJOS

